Vi slutter folketingsgruppens skriftlige beretning med at skrive, at det har været et roligt, men travlt arbejdsår. Roligt, fordi de politiske forhold har været stabile, travlt, fordi den førte politik har været forkert.

Når jeg i dag skal knytte nogle mundtlige kommentarer til situationen i folketinget, som den har udviklet sig, siden beretningen blev skrevet, vil jeg starte med at slå fast, at roen er væk. Problemerne tårner sig op for den socialdemokratiske regering, og valgrygterne rumler. Hvad afslutningen på rumlerierne bliver, ved vi ikke endnu i dag.

Men jeg mener, vi skal benytte denne lejlighed til at advare Socialdemokratiet mod at give efter for det borgerlige pres, det er ude for - så tag hellere det valg.

Baggrunden for de opståede rumlerier er, at der på folketingets bord ligger nogle tunge sager tilbage, hvor regeringen har svært ved at finde et flertal til støtte for sin politik.

Og hvad gør Anker Jørgensen så i den aktuelle situation? Han inviterer minsandten Venstre og de konservative til en drøftelse om den økonomiske politik. Som om den økonomiske politik, Socialdemokratiet selv fører sammen med dets små, borgerlige hjælpepartier ikke er reaktionær nok. Det er temmelig chokerende. Næsten lige så chokerende, som det var, at næppe var alle de socialdemokratiske 1.maj-taler afleverede, før folketinget blev hasteindkaldt, for at socialdemokraterne kunne få lejlighed til at afbryde den helt overenskomstmedholdelige konflikt, der løb på slagteriområdet, med et lovindgreb.

De sager, der ligger og skaber vanskelighederne, er nævnt i tilfældig rækkefølge: eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet, ophævelse af fradragsretten for ejendomsskatter, jobskabelsesforslaget, olielovene og overskudsdelingen.

Det største pres på regeringen ligger i, at der er et klart borgerligt flertal i folketinget for at forbyde fagbevægelsen at indgå eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet. Regeringen har sagt, at den vil gå, hvis de borgerlige partier bruger dette flertal.
Vi opfordrer regeringen til at stå fast på dette.
I en tid, hvor lønarbejderne er trængt af arbejdsløshed og faldende realløn, bør ingen del af arbejderbevægelsen acceptere, at et af de midler, den har, til at beskytte sig mod endnu værre forringelse af løn- og arbejdsvilkår bliver frataget den af et borgerligt folketing. Vi advarer det samlede folketing mod på denne måde at misbruge sin magt til at knægte fagbevægelsen, der selv har måttet kæmpe sig til sine landvindinger gennem mange års sej kamp.

Forslaget om at fjerne fradragsretten for ejendomsskatter er fremsat af skatteministeren, uden at det havde været muligt for ham at tage alle forligspartierne i ed. Han fremsatte det i sikker forvisning
om, at SF nok ville støtte forslaget, da det er en af vore gamle mærkesager. Men de forslag om afskaffelse af fradrag, vi i årenes løb har fremsat, har været karakteriseret af, at når vi inddrog et fradrag, så pegede vi også på, hvorledes vi ønskede det fremkomne provenu brugt. Når skatteministeren piller et enkelt af vore forslag ud og regner med, at vi bare stemmer for det uden at få indflydelse på, hvordan den samlede balance i skattepakken iøvrigt er, må vi fortælle ham, at sådan spiller vi ikke med i det politiske spil. Selv om vi i almindelighed indtager det standpunkt, at vi vurderer hver sag for sig og stemmer for det, vi mener indeholder fremskridt, så vil vi også forbeholde os ret til at se på tingene i sammenhæng, når de hænger så klart sammen som i denne skattepakke. Derfor vil vor endelige stillingtagen til lovforslaget afhænge af de oplysninger og beregninger, der kommer frem under behandling i folketingets udvalg.

I arbejdsministerens pakke med beskæftigelsesfremmende foranstaltninger var et forslag, som har fået det storslåede navn "jobskabelse". Heri lå for en gangs skyld noget, der var nyt, nemlig tanken om, at arbejdsløsheden ikke kun skal bekæmpes ved mere eller mindre meningsløse beskæftigelsesarbejder, men også ved, at det offentlige går ind og engagerer sig i oprettelse af egentlige, varige arbejdspladser, der kan producere samfundsnyttige produkter.

Selv om modellen ikke var skåret over SF's læst, ligger der dog i den tanker, der ligner dem, vi har fremsat i vore kriseprogrammer. Derfor var SF også det eneste parti, der tog temmelig venligt imod forslaget. Alle de borgerlige partier ser store, røde
skygger, hvis noget kan tænkes at skulle konkurrere med det hellige, private erhvervsliv.

På olielov-området har regeringen ødelagt mulighederne for, at det danske samfund kan få egentlig kontrol med undergrundens ressourcer, ved at indgå aftale med A.P. Møller i stedet for at lovgive på området. Nu prøver de borgerlige partier - godt støttet af rederiforeningen og Jyllands Posten - at få slækket på regeringens krav til boreplatformenes sikkerhedsregler. Igen må vi opfordre regeringen til at stå fast på sine krav og ikke give efter. Men desværre tyder meget på, at regeringen Anker Jørgensen en gang til ydmygt bøjer nakken for storkapitalen.

Og så er der endelig det famøse spørgsmål om overskudsdelings-forslaget. Nu har vi fået en redegørelse fra arbejdsministeren. Denne redegørelse skal debatteres, og der er næppe nogen spænding med hensyn til denne debats udfald. Trods undersøgelserne fra Århus Universitet er der ikke i folketinget flertal for nogen form for overskudsdeling baseret på reel medbestemmelse for de ansatte og på en central fond. Hvad angår SF’s indstilling til problemet, tager vi udgangspunkt i den præcisering af vore principper

for en virksomhedsdemokratisk reform, der blev foretaget på landsmødet i 1980.

Afslutningsvis vil jeg sige: Den almindelige socialdemokratiske begrundelse for at føre så borgerlig en politik, som de gør, er, at de jo er afhængige af et eller flere borgerlige partier på grund af folketingets sammensætning. Dette er ikke nogen helt gyldig forklaring, for selv i tilfælde, hvor der har manifesteret sig et flertal for reformer, viger regeringen .tilbage fra at bruge dette flertal. Vi ved også, at der er uenighed indenfor Socialdemokratiet og helt ind i regeringen om den økonomiske politik. Senest er dette formuleret af boligministeren, der kritiserede den danske regering for at føre den mest monetaristiske politik i Vesteuropa i dag. ("Monetaristisk politik" er et andet udtryk for en bundreaktionær politik).

Forudsætningen for, at vi i folketinget kan være med til at bryde denne politik, er, at vi allierer os med de progressive kræfter udenfor folketinget, især i arbejderbevægelsen, for herigennem at skabe den folkelige baggrund, det folkelige pres, der skal til for at fremme forståelsen for, at kun en reformpolitik, byggende på socialistiske principper, kan lette krisens byrder for danske lønarbejdere og for de store grupper i befolkningen, der oplever krisen som arbejdsløshed og overflødiggørelse.